

Den overordentlige Udvikling af de tekniske Fag har derhos foranlediget Udvalget til under Nr. 5 at give Hjemmel for *teknisk Meddommerskab* ved Højesteret. I en Sag, hvori Retten finder Medhjælp af særlig teknisk Indsigt nødvendig, skal der kunne tilkaldes 2 teknisk kyndige. Her har man imidlertid paa Grund af de tekniske Fags mangfoldige Forgørelser ikke fundet det udførligt at henvise Højesterets Justitiarius til en bestemt Kreds, af hvilken han skal vælge. Det bliver altsaa overladt helt til Justitiarius, hvem han vil tilkalde.

Et Mindretal (*Oscar Hansen*) beklager, at det ikke har været muligt at bevæge Flertallet til at optage Spørgsmaalet om Højesteret som Kassationsret. I det af H. Hage 1861 fremlagte Lovforslag angaaende Behandling af Straffesager, var det paatænkt i det væsentlige at gøre Højesteret til Kassationsret. Om dette Forslag skriver Folketingets Udvalg i sin Betænkning (16de Decbr. 1861): „Medens Udkastet saaledes i det væsentlige bibeholder den bestaaende Retsorganisation, har det dog naturligvis ikke kunnet være andet, end at betydeligere Forandringer er paatænkte i Henseende til Retternes Funktioner og Reglerne for deres Virksomhed. Det maa i saa Henseende ubetinget billiges, at de Straffesager, som skulle behandles ved de almindelige Underretter, ikke længere i Realiteten skulle undergives Prøvelse ved Højesteret.“ Udvalget finder det ikke en Gang nødvendigt at tilstede *Appel til Kassation* i de Sager, som efter at være paa-kendte i de almindelige Underretter, er prøvede i anden Instans af Landoverretten. I Overensstemmelse hermed finder man i det af Regeringen 1862 forelagde Udkast til Lov om Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetsplejen (§ 23 flg.), at Højesteret som *Kassationsret* skal paakende de Straffesager, som i Henhold til de nærmere Bestemmelser i de følgende Afsnit indbringes for samme enten af den offentlige Anklager

eller af den Anklagede. Forslaget blev atter forelagt 1863 og 1864. Endelig betegner Lovforslaget fra 1867 endnu Højesteret som Kassationsret. Mindretallet er sig ikke bevidst, at Højesterets Virksomhed i Tiden efter 1867 kan have foranlediget Folketinget til at se væsentlig anderledes paa dens fortsatte uforandrede Bestaaen, end Tinget saa i Tiden til 1867, og forbeholder sig derfor Adgang til, saafremt det foreliggende Lovforslag atter skulde vende tilbage til Folketinget, paa ny at søge Spørgsmaalet optaget til Drøftelse.

I Spørgsmaalet om *Landsretternes Tal og Omraade* og den ene Landsrets Sæde har Udvalgets Flertal for saa vidt sluttet sig til Lovforslaget, som man billiger, at der kun skal være 2 Landsretter; men medens Lovforslaget har henlagt Fyn med tilliggende mindre Øer til en jydsk Landsret og givet denne Sæde i Aarhus, foreslaar Flertallet at lade den fynske Øgruppe høre under Landsretten i Kjøbenhavn, ligesom Gruppen nu hører under Overretten der, og at give den jydsk Landsret, som nu Overretten, Sæde i Viborg. — De to Landsretter har man foreslaaet kaldede Østre Landsret og Vestre Landsret (Ændringsforslag Nr. 6).

Et *Mindretal* stiller Forslag om, at der skal være tre Landsretter: en sjællandsk, en fynsk og en jydsk. Et andet Mindretal foreslaar Aarhus som Sæde for Vestre Landsret.

Medens der til Domsbehandling af *Straffesager*, i hvilke Bevisførelse skal finde Sted for *Landsretten*, skal afholdes „regelmæssigt“ Ting af Østre Landsret hver Maaned i Kjøbenhavn og i øvrigt af hver Landsret en Gang i hver 3 Maaneder paa hvert Tingsted udenfor Kjøbenhavn, kan der til saadanne Sager ogsaa afholdes overordentlige Ting; men paa disse maa der ikke foretages *Nævningesager*. Udvalget betvivler, at det vil være rigtigt at udelukke Muligheden af, at Nævningeret